

Blaudruk, nummer 19

29 juni 2005

De allerlaatste

Geen Blaucapel meer - geen Blaudruk.

Een aantal jaren heb ik als opvolger van Ad van Os de 'Blaupraet' gemaakt, een blad van 48 tot 52 bladzijden dat vier keer per jaar verscheen.

Later werd dat de Blaudruk en nog later verscheen dit blad tweewekelijks in een dunnere vorm. Met enige weemoed brengen we de laatste krant naar bed, zoals dat heet. Alle mensen die al die jaren stukjes hebben bijgedragen, wil ik graag bedanken. Deze keer hebben we een paar mensen gevraagd, hun meest opvallende herinnering aan Blaucapel op te schrijven. Het resultaat ziet u hieronder.

Dick Berents

Herinnering: Dagboeknotities

De eerste dag

Juni 1976. Voor het eerst stap ik mijn school binnen, het is elf uur, de eerste pauze. In september mag ik beginnen met lesgeven. Wat een herrie, wat zie ik er tegenop.

Bart

Vwo3, december 1976. Bart misdraagt zich voor de zoveelste keer. "Bart, met zo'n gedrag moet ik je uit de les verwijderen. Vind je dat redelijk?" "Ja meneer". "Dan zal ik eens onredelijk zijn, blijf maar in de les" Nooit meer een probleem met Bart gehad.

Erik

Vwo4, februari 1977. Erik zit te klieren, steekt lucifers aan. Ik moet ingrijpen. Op het moment dat ik hem wil corrigeren, "Erik ... ", zak ik door de tafel waarop ik zat.

Bas

Brugklas, augustus 1980. De eerste dag voor de brugklassers. Martha Fokkema, brugklasconrector, loopt als een overbezorgde moeder langs alle brugklassen en klopt aan. "Zijn er ook vragen, jongens en meisjes?". Bas staat op, "juf mogen we hier keten?" Bas is inmiddels een bekende TV -persoonlijkheid.

Bedreigd

Havo5, januari 1982. Eén keer voelde ik me bedreigd. Rob, bijna twee meter lang, stond naast me. Misschien had ik iets verkeerd gezegd. Er gebeurde echter niets. Vroege voorjaar 1999. Op het Domplein met mijn echtgenote Lida. Ik loop tegen een reus op, Rob. "Hallo meester, mag ik u een kop koffie aanbieden in mijn restaurant?"

Werkweek I

Londen 1983. Met Havo4 en VWO5 op pad. We zijn gewaarschuwd dat Ria wel eens last heeft van hyperventilatie. Midden op Piccadilly krijgt ze een aanval. Na vijf minuten, die een uur lijken, komt er hulp uit een van de kantorenflats. Engelen bestaan.

Onbegrijpelijk

December 1984, havo4. Wat een vreselijk zware lessen, wat een puinhoop. Waarom kan ik deze klas niet aan? Terschelling 1990. Ik kom Andrine tegen. "Meester wat was dat een leuk jaar, en wat hebben we veel wiskunde geleerd".

Werkweek II

Vwo5, mei 1985. Ameland, werkweek. Net aangekomen bij het totaal uitgewoone groepsverblijf de "Vrije Wil". Ik wil de slaapkamers indelen, maar mis drie jongens. Daar komen ze aan, ieder heeft een krat bier bij zich. Niet onze bedoeling, ik neem ze in beslag voor de totale groep leerlingen. Een kwartier later sneuvelt de eerste ruit. Een dag later wil een leerling 's nachts van het balkon afspringen. Waarom heb ik geen gewoon beroep gekozen?

Parijs

Vwo5, maart 1987. Zojuist de limietstelling van l' Hôpital behandeld. "Meester had ons die stelling eerder verteld, alles is nu zoveel gemakkelijker geworden". Ik: "Als je in Parijs komt, leg dan een bloem op z'n graf". Leerlingen: "Zullen we dat met z'n allen gaan doen?"

Parijs, mei 1987. Een prachtige warme zomerse dag. "Om 23.00 uur verzamelen bij de Arc de Triomphe voor de terugreis naar Utrecht". Om 22.55 ben ik er, er is nog geen leerling te zien. Om 23.15 zijn ze er allemaal en kan ik het zweet in mijn handpalmen verwijderen.

Feestje

Vwo6, 1988. Na de Parijsreis wilde deze klas meer. "Zullen we een etentje organiseren?" "Bij U thuis". Ik had niet de moed me te verzetten. Ze willen alles zelf

doen.

's Middags komt er een kleine vrachtauto langs, erg veel kratten bier worden uitgeladen. Er is ook een beetje frisdrank en wat eten. Als dat maar goed afloopt, denk ik. Om kwart voor vier 's nachts gaat de laatste weg. Het was fantastisch, ik was op.

Werkweek III

Mei 1989. Met Havo4 en VWO5 naar Ameland. Hans en Marian. Een hittegolf. Wat kan een werkweek aan het strand heerlijk relaxed zijn.

Lustrum

Oktober 1996. Een etentje bij mij thuis met VWO6. "Jongens er wordt op ons gerekend bij het lustrum. We moeten wat doen. Doe voor mijn part een soap en noem 'm 'Buskruit'".

Ze pakken het op. Bij het lustrum is het een succes. Het smaakt naar meer. Matthias maakt een film en presenteert die later als examenstunt.

Naoul

Vwo5, november 1998. Naoul is steeds stierlijk vervelend in de les; ze haat wiskunde en waarschijnlijk haat ze inmiddels ook mij. Meestal zet ik haar op de gang. Hoe lossen we dit probleem op?

Vwo5, december 1998. "Naoul, we moeten even praten. Wat vind je van de volgende afspraak: ik doe mijn best dat jij mijn favoriete leerling wordt, en jij doet er alles aan dat ik jouw favoriete docent word".

Een jaar later nam Naoul afscheid, helaas zonder diploma, maar met een mooi cadeau van mij.

Zomaar een greep uit 1001 herinneringen, een proeve voor een roman die ik waarschijnlijk nooit zal schrijven.

Philip van Egmond

Herinnering: Aanschouwelijk Onderwijs

De ontvangst was mager. Geen journalisten, geen bezorgde ouders, zelfs geen schoolleiding. De meeste passagiers keken niet vreemd op, ze hadden niemand verwacht.

Iedereen stapte uit, haalde zijn fiets op en ging zijns wegs het donkere Utrecht in, het weekend tegemoet. Enkele uren eerder was de bus met een schok tot stilstand gekomen aan de rand van de afgrond. Recht vooruit en al half onder lag vijf meter diep het water in de Maasvlakte haven onaandoenlijk te wachten op iets wat niet kwam. Kapitein Rob, de bejaarde zeeman, raakte in zijn element.

Met gezaghebbende stem maande hij de chauffeur verder te gaan, ze konden hier toch niet blijven staan en er viel nog veel te vertellen een stukje verderop. Het lichaam van de man achter het stuur sprak duidelijke taal: hij durfde niet en hij durfde

er ook nog niet voor uit te komen en ik zag hoe hij zwaar ademde. Ik zette me schrap en vroeg me af wat ik moest doen als hij in zijn zenuwen een fout maakte en de bus naar voren schoot.

We waren na een geslaagd bezoek aan Leiden via Rotterdam aan komen rijden. Ter hoogte van de raffinaderijen begon het te sneeuwen, eerst zachtjes maar na korte tijd verdwenen de destillatiekolommen. Namens het Rotterdamse bedrijfsleven kwam Rob aan boord, die ons door de containerterminal zou loodsen... met uitleg.

Hij had zijn hele leven op containerschepen gevaren, kende de business van haver tot gort, had een onstuitbare drang zijn gehoor tot in detail op de hoogte te brengen van de laatste ins en outs van de Rotterdamse megahaven, zijn trots, en duldde geen tegenspraak.

De chauffeur voelde zich klein worden onder zoveel autoriteit, schakelde in zijn achteruit, reed een paar meter en probeerde de draai opnieuw in te zetten. Op de grond lag een laagje sneeuw, het helde lichtjes waterwaarts en de manoeuvreerruimte bedroeg centimeters. Weer kwam de bus tot stilstand en de chauffeur fluisterde iets tegen de kapitein, die daarna per microfoon mededeelde dat hij genoeg chauffeurs kende, die het onder vergelijkbare omstandigheden wel aangedurfd hadden. Dan maar naar een haven- gedeelte met bredere rijbanen verder van het water.

Naarmate de sneeuw dichter werd schakelde Rob over van televisie- naar radiocommentaar en schilderde uitvoerig wat we allemaal gezien zouden hebben als het niet zo sneeuwde. Bij de terminal van P&O Nedlloyd ware we getuige van de schafttijd van de kraanmachinisten. Alles stond stil.

Dat zou je bij Maersk, waar we aanvankelijk naar toe zouden gaan, niet overkomen, daar ging alles volcontinu en vrijwel mensloos. Aan het einde van de pauze konden we niet langer blijven en we reden weg.

In de verte zagen we nog juist een magnetisch of was het elektrisch of misschien zelfs digitaal elektromagnetisch bestuurd containertransporteur in beweging komen. Op de terugweg naar Rotterdam dankte Barend de oude zeebonk voor zijn kundige begeleiding, waarna hij tevreden uitstapte. Zalig zijn de armen van geest. Terug in Utrecht bleek het daar helemaal niet gesneeuwd te hebben, die vierde maart 2005.

P.S.1 Inmiddels is Nedlloyd overgenomen door Maersk.

P.S.2 Het VWO examen aardrijkskunde is zonder incidenten verlopen, vraag 6 ging over de Rotterdamse haven.

Elias Huygen

Herinnering: Modeshow

Mijn allerleukste herinneringen? De modeshow bij het Lustrumfeest, waarbij leerlingen en docenten, dik en dun, in vol ornaat verschenen. Met glittergel en hoog punkkapsel, in enkele gevallen. Leeftijd speelde daarbij geen rol. Er deden zo'n 150 mensen aan de show mee. Een charmante leerling had mijnheer de Jong

van nagellak voorzien, met extra versiering er op. Het kon niet gek genoeg zijn! Het was wel even wennen, die nagellak, bij zo'n stoer type docent. Enkele leerlingen hadden een zodanige metamorfose ondergaan, dat ze er onherkenbaar maar wel bloedjemooi uit zagen. Wie is dat, vroegen de kijkers zich af. Bleek het supermodel een brugklasser te zijn. Mevrouw Westerink had zelfs een speciale jurk voor deze modeshow laten maken. En verder werd er veel feestelijke kleding geleend, ook bij de kunstacademie. Het witte rieten hoedje en hoffelijke gebaar van mijnheer Groothuis maakte het geheel af, dat zie je op de film van de modeshow.

Op de feestavonden, waar ik vaak foto's maakte, was het leuk dat iedereen zich zo uitsloofde om er cool uit te zien. De lichtgevende dingen waarop deze en gene liep te kauwen, gaven een uiterst merkwaardig effect op de foto's. Elk jaar was er weer wat anders 'cool'. Fotograferen bleef zo verrassend. En als fotograaf hou ik van een uitdaging.

Elk jaar hadden we een hoop lol met het Sinterklaasfeest. Niemand gelooft er in, toch gaf deze flauwekul een hoop pret. De leerlingen waren snel aan het bedenken wie wie was, na de verkleedpartij. Ooit mannelijke docenten met knalrode lippenstift gezien, en zwarte panty's? Als Zwarte Piet verkleed kan alles. Mijnheer Schalkwijk en mijnheer de Jong kregen er zelfs al handigheid in om het rode stofje op hun lippen te smeren, de damesdocenten deden het goed voor. De schoenen van Sinterklaas waren elk jaar weer een hoofdstuk apart. Soms zat de klei er nog aan. De schoenen wisselden nogal sterk van stijl, je kon er de Sinterklaas aan herkennen. En aan zijn stem natuurlijk. Schminken heb ik vele jaren met heel veel plezier gedaan. Leuk om zo'n feest met je collega's te verzorgen!

Een van de hoogtepunten van afgelopen jaren waren ook de filmdagen bij Amelisweerd. De locatie en sfeer bij het landhuis was dusdanig dat iedereen zich er thuis ging voelen. We werden allemaal een zeer speelse, adellijke familie, op zo'n filmdag. De brugklassers hebben toen een prachtige spannende film gemaakt die nu op DVD staat. Te lenen bij de bieb.

Dat mijn foto's op de website van school verschenen, was een wonderlijke ervaring voor veel mensen. De digitale camera deed zijn intrede, ik was apetrots op mijn exemplaar. Ik begrijp inmiddels dat er van die foto's een aantal over de hele wereld zijn gegaan.

Misschien is het wel een van de fijnste ervaringen op school dat ik vrijwel alle leerlingen kende. Ik gaf nagenoeg alle leerlingen ooit als brugklasser les. Daardoor voelde ik me alle jaren heel erg thuis op Blaucapel. En ik werkte natuurlijk in de gezelligste lokalen van het gebouw. Bovendien heb ik fantastische collega's gehad!

Komend schooljaar vertrek ik naar het Oosterlicht College in Nieuwegein. Bedankt allemaal en het ga jullie goed!

Lieve groet van
Colette Jacobs

Herinnering: Momenten

Hierbij de samenvatting van fijne, emotionele, lachwekkende, verdrietige en alledaagse momenten uit de 3,5 jaar van mijn leven op Blaucapel met daarbij wat wensen voor de toekomst:

- Een luisterend oor voor iedere docent, leerling en medewerker die dat nodig had en heeft,

- Leerlingen die niet snappen dat je met een hbo-opleiding toch kiest om kantinebeheerder/ conciërge te worden en dat geld niet alles is in het leven. Mijn advies aan hen is: je werkt om te leven en je leeft niet om te werken!
- Met leerlingen, die bij het personeel als 'moeilijk' te boek staat, wèl een goed gesprek kunnen voeren en hopen dat ze er iets van opsteken.
- Als conciërge een ieder achter hun broek aanzitten dat ze hun school netjes achterlaten wanneer ze 's avonds naar huis gaan.
- Dat je best een carrière kunt hebben in het onderwijs, ook al kom je uit het bedrijfsleven.
- Dat je iedereen voor de gek kunt houden.
- Consequent zijn; iedereen heeft in mijn ogen structuur nodig. De ene leerling kon daar wel beter mee omgaan dan een ander. Ze wisten wel altijd dat ik meende wat ik zei en ieder meningsverschil over corvee o.i.d. is altijd opgelost.
- Iedereen die je weet te vinden als er een probleem heeft (van wat dan ook), EHBO, iets zoek, lunches, leuke banden, gereedschap, etc. etc. en daarna de blije gezichten wanneer het probleem weer is opgelost.....
- Dat ik altijd een paar uitstekende leerlingen heb gevonden om in de pauzes in de kantine te helpen. Erna, Pauline, Marijse, Stephanie, Elise, Marieke, Loes, Maartje en Marieke wil ik, mede namens de gehele school mag ik wel zeggen, bedanken voor hun inzet van het afgelopen jaar en voorgaande jaren.
- Ik verwacht dat de schoolleiding een goede vervanger vindt als kantinebeheerder. Mijn ervaring is dat je altijd alles van de positieve kant moet zien en moet zeker zijn van je eigen kunnen! Als je op die manier je collega's en leerlingen benadert, krijgt dat altijd een positieve draai in hun één in je eigen leven! Zeker als je het één-en-ander garneert met een lach en een grap.

Ik heb het nog steeds goed naar mijn zin op school, ondanks het feit dat ik volgend jaar de functie van roostermaker/applicatiebeheerder @VO ga vervullen en daarbij veel minder met de leerlingen te maken zal krijgen. Dat contact met de leerlingen zal ik best nog wel eens missen...

Wim Rensen

Herinnering: Kalenberg

Het was 1977 en de school vierde het zestigjarig bestaan. Wout van Veen en ik hadden een musical gemaakt over Gilles de Rais, een Franse edelman over wie ik een boek had geschreven. Uiteindelijk zijn er bij de vier opvoeringen 2400 toeschouwers geweest.

De voorbereiding was het leukste. Eind oktober gingen we een kleine week repeteren in het Doevehuis, een grote boerderij in de rietlanden van Kalenberg. Ruim dertig leerlingen en collega's zwoegden hard in een fantastisch inspirerende sfeer van samenwerking. Het was heel koud en soms stond op de deel een heteluchtkanon aan. Repetities tot half één en daarna feest. Mistflarden over het water. Menno de manke eend. Een bootje gleed door de

rietlanden met een slapend meisje op de voorplecht. Het lied dat we voor het einde van de musical hadden bedacht, bleek niet zo goed te passen en we maakten een nieuw lied. Toen hielden we een melodie van Wout over en daar heb ik een schoollied op geschreven.

Refrein: Blaucapel, een ouwe taaie ben je wel.

Bick Derents

Herinnering: Open Dag

Vrijdag 25 januari 2002, een gewone winteravond. Na een behoorlijk intensief traject over de PR, de aanmelding, allemaal nieuwe dingen en een nieuwe opzet van de Open Dagen is de school na 12 uur zonder leerlingen.

Er zijn wel mensen, leden van secties die bezig zijn om hun lokaal in te richten. Marco sleept met computers, de schoonmaak neemt de school nog een keer extra onder handen. De Open Dagen zijn vroeger dan normaal, de Prins van Oranje trouwt immers het weekend daarop. Rien Los en ik oefenen ons praatje voor 002, een onderdeel van de Open Dagen dat we gehandhaafd hebben. Naarmate de middag verstrijkt, voel ik in mezelf de spanning behoorlijk oplopen. De Technische Commissie en Elles oefenen de acts in de aula, er klinkt vrolijke muziek door de hal.

Om vier uur is de school nagenoeg leeg. Herry sleept met informatieborden en pijlen, de laatste hand wordt gelegd aan de ontvangst van ouders en leerlingen. Ik heb besloten om op school te blijven, waar de gebruikelijke maaltijd - chinees door Thea geregeld - gebruikt wordt.

Het wagentje met badges is klaar, om half zeven stromen de collega's binnen en nemen hun posten in. Om kwart voor zeven zijn de eerste bezoekers er. Om vijf voor zeven zit 002 helemaal vol. Laten we maar beginnen, zegt Rien, we doen gewoon wel een extra rondje.

Mijn verhaal is veel te lang. Ik denk na over een inkorting. Ik heb geen tijd om veel door de school te lopen, maar het wordt steeds drukker. Een gezellig geroezemoes klinkt door de hal en de gangen. Uiteindelijk hebben we twee extra rondjes in 002 gehouden. Het aantal uitgedeelde informatiemapjes overstijgt de stoutste verwachtingen. Er moet snel nog een aantal exemplaren bijgemaakt worden. Schattingen van het ontvangstcomité bij de ingang leren dat er ongeveer 750 bezoekers geweest zijn. De zaterdag daarop is het een stuk rustiger. De andere scholen hebben dan ook Open Dagen. We krijgen nog ongeveer 250 bezoekers. De stand wordt opgemaakt en een paar maanden later hebben we rond de 135 aanmeldingen, 35% meer dan het jaar daarvoor. Die nacht van vrijdag op zaterdag heb ik heerlijk geslapen.

Herman Rozendaal

Een laatste bericht over de vastenactie

Op donderdag 2 juni hebben we met een kleine groep leerlingen de vastenactie afgesloten. De heer Van Boxel uit Arnhem, de vader van het jongetje naar wie Stichting Jaimy is genoemd, heeft op symbolische wijze het fantastische bedrag van 1089 euro in ontvangst genomen. Het is door een 40-tal leerlingen bijeengebracht. Een aantal van hen was aanwezig en is met de heer Van Boxel op de foto gegaan. Als je die wil zien,

kijk op www.stichtingjaimy.nl. Anne, Gaby, Marije, Nikee, Lucia, Gina, Rosa en Nadir, bedankt voor de organisatie!
Namens de aulacommissie,
Jan Aten en Jo Kapteyn

Tip van Dick: Afzien

Het leukste moment? Dat is moeilijk te zeggen. Er waren veel leuke momenten, maar eigenlijk was het een heel moeilijke tijd. De jeugd van tegenwoordig beseft dat niet, maar vroeger was het leven hard.

Om naar school te gaan, moesten we heel vroeg opstaan, want we moesten natuurlijk lopen. Het was uren en uren lopen, dus je moest midden in de nacht uit je bed. Later kregen we het beter, toen had ik een fiets. Met houten banden natuurlijk, want we hadden geen geld voor rubber. En omdat die banden altijd lek waren, moest ik ermee aan mij hand lopen. Maar je was dankbaar dat je een fiets had. Het was heel koud, want het sneeuwde vroeger altijd. Op school stond de conciërge ons al op te wachten. We zetten onze petjes af, want er was in die tijd nog respect voor gezag. De conciërge streek je dan over de bol en dat gaf ons een warm gevoel. Hij had namelijk grote, warme, zweterige handen.

In het lokaal had je geen stoeltjes maar krukken. Als je geluk had tenminste, want er waren ook lokalen waar je alleen maar kon staan. Het was een arme tijd, zo vlak na de oorlog. We schreven niet met ballpoint want die waren nog niet uitgevonden. We hadden een veren pen of een lei met een griffel. Als je heel erg arm was, schreef je op je arm; daar gebruikten we een roestige spijker voor. Tafeltjes hadden we natuurlijk niet; dat kon de school niet betalen. Het lokaal werd verwarmd met kolen. Alles liep op kolen in die tijd, zelfs de computer.

Aan het einde van het uur ging er geen bel, dan kwam Sjaak langs met een toeter. Maar als hij alle lokalen langs gelopen was, was er meestal weer een uur om en dan kon hij opnieuw beginnen.

De Mamoetwet was nog niet ingevoerd, laat staan de Tweede Fase. We leefden nog onder de Dinosauriuswetgeving. De leraren waren streng. We hadden respect voor ze, dat kent de jeugd van tegenwoordig niet meer. Het hele uur dicteren en je mocht niet naar de WC. Het scheelde ook dat er geen WC in het gebouw aanwezig was. Aan het einde van de dag hadden we allemaal een rood hoofd. In de middagpauze aten we buiten onze boterhammen op. Oud brood natuurlijk van twee weken geleden, met zonder beleg en geen boter. Als je rijk was. Want arme kinderen aten tulpenbollen. Frisdrankenautomaten waren er nog niet. We dronken water, zelfs op de schoolfeesten. Stoere jongens dronken het wel eens uit een vuil glas.

Na de pauze begonnen de lessen weer, soms wel negen uur op een dag. Wat waren die leraren streng! Als je je huiswerk niet had geleerd, kreeg je strafwerk, dan moest je iets negenhonderd keer overschrijven. Als je geluk had. Sommige leraren sloegen je met hun Spaanse rietje, maar de leraar biologie gebruikte een Portugese dweil. En de wiskundedocent hanteerde natuurlijk de gradenboog; dat kon gemeen zeer doen. Daarna liep je weer naar huis, dat eindeloze eind. Door de sneeuw en op je blote voeten. Thuis begon je meteen aan je huiswerk, want dat kostte wel een uur of zes. Dat kennen ze tegenwoordig niet meer, hard werken. Elke dag dertig bladzijden uit het woordenboek leren, elke dag veertig sommen. Uit je hoofd, want we hadden geen papier.

Als er nog tijd over was, keken we naar de radio. Er was nog geen televisie, maar je moest toch iets leuks doen. Stroom hadden we niet, dat konden we niet betalen.

Het was de tijd van de woningnood en ons huis was een beetje krap. We sliepen in een

stapelbed, vijf kinderen boven elkaar in de bezemkast. Veel slaap kreeg je niet want je moest weer vroeg op om dat lange stuk naar school te lopen. Soms stonden we al op voordat we naar bed gegaan waren.

Mijn leukste herinnering aan de school? Onze kwajongensstreken, denk ik. Alle leraren hadden een bijnaam: de Neus alias Goofy, de Lat, niet alleen omdat hij zo lang was maar ook omdat hij daarmee sloeg. Ik heb wel eens stiekem tijdens de pauze 'Lat'gezegd. Zachtjes in een hoekje natuurlijk. En op het bord heb ik wel eens twee letters uitgeveegd; dat zorgde voor een grote consternatie. Henkie heeft in de derde klas twee krijtjes verstoep, toen had meneer Buikie er nog maar één.

Bengels waren we, maar leuke bengels. Die jeugd van tegenwoordig, die weet niet meer hoe het vroeger was.

Beer Dickens

Blaudruk 19

29 juni 2005

Blaudruk was het blad van docenten, leerlingen en ouders van College Blaucapel in Utrecht

redactie: Dick Berents

druk: Rachid Habbou en Wim Keja

webmaster: Philip van Egmond

Internet: <http://www.blaucapel.nl>

---einde---